

יאיר ניצני מרים גבה



עשו אותי באצבע

איך יד שנחתכה לי בטעות במטבח כמעט הרסה את הדו"קיום השברירי בעכו המדהימה

הראש וההיגיון. צריך לחשוב על מי שבונה ולא על מי שהורס. "רוב ערביי ישראל הם נורמטיביים. צריך לתת כבוד לטור בים ולהעניש את הרעים. צריך חינוך, שיטור ושיפוט, כי מי ששרף את המסעדה, למשל, קיבל עונש של שנת מאסר בלבד. חלק גדול מהבזיזה בעכו הוא בכלל של פושעים ועולם תחתון, שתפסו טרמפ על המהומות. ואם לא נייצר לנוער מסגרות חינוכיות, הם ינותבו לפשע, לסמים ולמטיפים שיגררו אותם למעשים קיצוניים".

ובורי ממשיך: "אתן לכם דוגמה קטנה. משהו שעובד בעיר אחרת, כי אין לו פה תעסוקה, ובגלל מחסור בתחבורה נאותה הוא צריך לקום בארבע לפנות בוקר ולנסוע במכונית שלו לעיר אחרת. בערב, כשהוא חוזר אחרי יום עבודה קשה, אין לו חניה והוא חוטף 500 שקלים קנס, שהם בערך מה שהוא הרוויח כל היום. זה מייצר תסכול". גם קאטי ואלון אופטימיים ומספרים שהשכנים הערבים שלהם הגנו על הדירה שלהם בגופם ולא נתנו לפורעים להתקרב.

ארזנו ללילה אחד תיק שלא היה מבייש נסיעה של מסביב לעולם ב־80 יום – ונסענו צפונה. בכבישים העמוסים של ארץ זבת חלב ופקק, נסיעה כזו מאזור המרכז, כולל מנהרת הכרמל המצוינת, לוקחת שעותיים ללא עצירות.

המארחים שלנו, קאטי, שהיא צלמת מוכשרת, ואלון, שאיתו ניגנתי בגיל 16 בלהקת קאברים בשם אחוז בננה, הם זוג מיוחד עם חזון ואמונה חיובית שהחליטו יום אחד שתהיה להם כתור בת משלהם בעכו. ואחרי שבע שנים של ביורוקרטיה, קבלנים ושיפוצים, יש להם דירה יפהפייה, מעוצבת בטעם ומושקעת בעיר. תוך כדי התהליך, ההתאהבות בעיר והכרת השכנים, הם הבינו שיש כאן הזדמנות למשהו גדול יותר מסתם דירת נופש, והחליטו לשפץ עוד מבנה בעיר, שהפך לצימר חמוד עם מטבח משודרג שמארח סדנאות בישול ל־20 איש.

הרעיון היה להעצים את נשות עכו, שהן ברובן עקרות בית, ולתת למבקרים הזדמנות להכיר מקרוב את חיי היומיום ואת צורת החיים והמנהגים המקומיים בעכו העתיקה. כחלק

השבוע, בעודי שוקר על כריך ארוחת עשר לצעירה שלנו, לא הסתפקתי בחיתוך הלחמנייה וחתכתי גם את האצבע שלי באופן כואב ומדמם.

אחרי שהתגברתי על זרימת הדם, על הכעס העצמי מזה שיצאתי טמבל, על יצרני הסכינים שמייצרים סכינים חדות מדי ועל הגברת הראשונה שקנתה סכין כזו בניגוד לסכינים הרגילות במטבח שלנו שבקושי חותכות קוטג' – החלטתי לנסוע למיון כדי לתפור את החתך המדמם, החלטה כבדת משקל בימי קורונה. אתה לא הולך לשבת ליד כל מיני טיי פוסים שמשתעלים עליך ושספק אם הם מאמינים בחיסונים נגד קורונה או צהבת, אם אתה לא ממש חייב.

אחרי שכמו כל גבר ייללתי כאילו כרתו לי יד, ובתור גידם טרי גם ביקשתי מרעייתי לקשור לי את השרוכים ולהסיע אותי למיון, תהיתי איך אני מסביר לרופא שלא נחתכתי במ' סגרת סכסוך עבריינים, וגם לא כשהגנתי על משפחתי מפיגוע דקירה – אלא בתאונת עקרת בית. ואפילו לא כשטרחתי על איזה תבשיל מורכב, פילטתי לוקוס לארוחת גורמה או פרסתי ששימי – סתם חתכתי לחמנייה, ואפילו לא מלחם מלא. פחות הוראי ויותר אידיוטי מזה אין.

במיון גיליתי שהתור ארוך, והיה לי המון זמן למחשבות. תהיתי, האם אשתי מנסה להיפטר ממני באמצעות קניית סכינים, האם היקום מאותת לי שהזדקנתי, שיריי רועדות, שעלי לתלות את הכפפות ולהפסיק לבשל?

והאם, בדומה לעולם הנהיגה, לא ראוי שאנשים אחרי גיל מסוים יצטרכו לעבור טסט על סכין מטבח מול בוחן מטעם משרד הבריאות, שיבהיר אם הם עדיין כשירים להשתמש? ואם ייכשלו בטסט ויאבדו שליטה על הלהב, רישיון הכנת הסלט שלהם יישלל לצמיתות?

בזמן ההמתנה בתור נזכרתי גם בחבר שהלך השבוע לעיר למו, ד"ר מיכאל (מיקי) שפלן ז"ל, שהיה פלסטיקאי דגול, מוכר ואהוב. חברי דויד ברוזה סיפר לי שלפני 40 שנה, ביום של מופע הבכורה של "האישה שאיתי" בהיכל התרבות, הוא הכין לעצמו בצהריים סנדוויץ' בריא, וברגע של חוסר ריכוז חתך לעצמו את הבוהן ביד ימין.

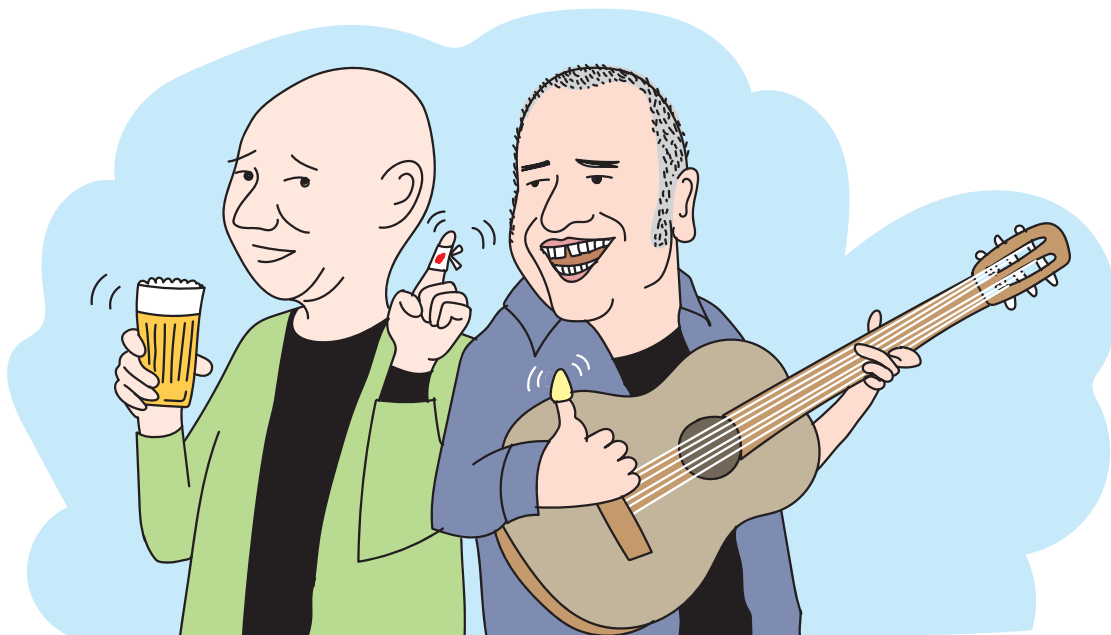
החתך היה רציני, והיתה סכנה שהמופע יתבטל. במיון של איכילוב החליטו לקרוא לרופא הבכיר והכוכב – ד"ר שפלן. הדוקטור הבין שהפציעה מסכנת את קיומו של המופע החשוב, ואחרי שדויד הרגים לו איך הוא מגנן ומשתמש במפרט בוהן, למיקי היצירתי היתה הברקה. הוא עשה לדויד שמונה תפרים בבוהן ותפר לו את המפרט ליד, כך שבמשך שמונה ימים של הופעות ברחבי הארץ המפרט היה תפור אליו כל הזמן.

אם לא הייתי פחדן, הייתי משקר לרופא שאני השף הנודע צחי בוקששטר (גם ככה מבלבלים בינינו אחת ליומיים), שאני משתתף כשופט ב"מאסטר שף" ומבקש שיתפור לי את סכין המטבח ליד. במקום זה, ביקשתי ממנו פטור לחודש מהכנת סלטים ושטיפת כלים.

סנוב, בעכו כבר היית?

דווקא עכשיו, כשכולם עטים על סוכנויות הנסיעות כדי לגרד כרטיס טיסה לחו"ל ומחירי הטיסות מאמירים, החלטתי לשנות כיוון ולטייל בארץ. הלכתי על עכו, ואם חשבתי שאני מכיר אותה טוב, בשבוע שעבר התברר לי, שוב, שאין לי מושג מהחיים שלי. הרגשתי כמו שני הישראלים בתשדיר של משרד התיירות שמטיילים בארץ ומרגישים בחו"ל.

חברים עם דירה בעכו זימנו קבוצת חברים לביקור מודרך בעיר, ואחרי חצי שנה של תיאומים מורכבים בין המשתתפים



איור: טל לזר

בקיצור, אני ממליץ על ביקור בעכו, כולל המלאכי המדהים של תינא ח'טיב (זה רק עניין של זמן שאיזה יום יהפוך אותה לרשת וימכור זיכיונות בכל הארץ), החמאם עוצר הנשימה של גאטס והמון-המון חררי אירוח ברמה שלא היתה מביישת את התל-אביבים הכי מפונקים.

סדנת בישול לא הספקנו לעשות, אבל ארוחה עם הסברים קולינריים ממנאר ומבתה נורה, תושבות עכו, דווקא קיבלנו. בשלב המנה העיקרית נודבתי לסייע בהפיכת סיר מקלובה ענק, הכולל, למי שלא יודע, אורז ועוף. רק כשאחותי בשתי ידיות הסיר נזכרתי שיד אחת שלי נחתכה ונתפרה יומיים קודם, והיא לא ממש בנויה להחזיק סיר שיכול להאכיל את כל השכונה. הרגשתי איך ארוחת הערב המפוארת מחליקה מידי ומתקררת בת לרצפה, וחששתי שביחד איתה יושלכו לאדמה כל מאמצי הדו"קיום, שיוחלפו בזעם על היהודי הנרפה שהרס את ארוחת הערב. רגע לפני שהסיר מרעיד את אדמת המולדת והמקלובה הופכת לשאדירית, מנאר הושיטה בזריזות את ידה והצילה אותי. נשמתי לרווחה, המזרח התיכון ניצל. ☺

yairn@israelhayom.co.il

מההעצמה הנשית תלויות על הקיר תמונות של האימהות של קאטי ואלון, נשים חזקות ומיוחדות, ביחד עם סיפור חייהן. אחרי שאכלנו בהנאה חומים בצבע ורוד, הלכנו רגלית לבר מקומי שמשקיף לחאנים ולסמטאות של העיר. הבר הזה מאוכלס מדי יום בערבים וביהודים, מראה שאינו טריוויאלי בערים אחרות בישראל. כל כך הרבה דברים קרו לחיינו בשנתיים האחרונות, שחלקנו אולי הרחיק את מבצע שומר החומות, האזעקות, הריצה למקלטים וגם את המהומות שהיו בערים המעורבות, כולל עכו, יפו ולוד, שגבו חיי אדם.

כשאתה מהלך ברחובות עכו, שבה חיים כרגע בדו"קיום מצוין ערבים ויהודים שמקווים שהקורונה תעבור כבר והתיירות תחזור, אתה לא יכול שלא לתהות אם הלשכה של בן גביר בירושלים לא עלולה להדליק שוב את המדינה ולגלגל את העיר הזו, ואחרות, בחזרה לאסון.

ישבנו לשיחה ספונטנית עם המסעון אורי בורי, שגם המסעדה וגם המלון שלו נשרפו במהומות, והאיש נשמע מלא אופטימיות. "כבר באותו ערב הבנתי שאסור להתיימש, צריך לשקם מייד את ההריסות ואת היחסים. שמתי בצד את הסנטימנטים והלכתי עם